

Forhæng sønderreves, som om Jorden slog Revner og Afgrundens Aander brølte nede i Dybet.

Endelig blev Alt igen stille. Han saa' tøvende op.

Endnu Alting mørkt! Og endnu var han ganske ene! ... Han forstod det ikke. Hvor var han dog henne?

Paany gennemisnedes han af Rædsel. Det var da ikke til de Fordømtes Bolig, han var kommen? ... Her lugtede af Svovl, og han følte en brændende Tørst.

Da fik han Øje paa det høje Sømærke oppe paa den yderste Bakke, og i Skæret af den frembrydende Maane saa' han tydeligt et Legeme hænge deroppe paa Korset ... Ah! Nu huskede han det. Det var hans eget afsjælede Legeme med Tornekronen paa Hovedet. Ja, saadan var det! De havde korsfæstet ham, ... stødt ham gennem Byen med Lanser, pisket ham med Svøber og korsfæstet ham her paa Golgata. Han mærkede endnu Smerten af Naglegabene i sine Hænder og Fødder, følte det kolde Træ mod sin nøgne Ryg, det rindende Spydsaar i sin Side ...

Skrækken og Smerten gengav ham Besindelsen. Han saa' sig atter om ... og det begyndte at dæmre i hans Bevidsthed.